

REPORTATGE

Societat / Acolliments

Solidaritat que fa créixer llars

Posen en marxa l'Associació de Famílies Acollidores de Girona "La mainada està tutelada fins als 18 anys, però tu els seguiràs acompanyant"

LLERS

YOLANDA SANCHEZ

"La majoria de gent diu que estàs boja i que t'has complicat la vida, però jo tenia molt clar que quan tingués espai a casa, ho faria", explica Rosa Comamala. "Volem acollir un nen, però vam dir que si eren un grup de germans, fariem l'esforç per no separar-los". Un temps després, en Josep, de 13 anys, i un dels seus germans, un parell d'anys més jove, van ser acollits per la família de la Rosa, que ja tenia dues filles. Han passat cinc anys des d'aquell moment i els dos nois continuen vivint amb aquesta família de Llers. "I ara tornem a estar en llista d'espera".

La Rosa és una de les impulsores de l'Associació de Famílies Acollidores de Girona (AFAG), que aplega les famílies que acullen infants en situació de risc i que són tutelats per la Generalitat. "La societat no vol veure que hi ha nens amb problemes, aquí a Catalunya, que podrien estar amb famílies i no en centres", explica el seu marit, Carles Pérez. "Al centre, deien que es donaven per satisfets si els nens no queien en la delinqüència i la formació era secundària. Allà, la vida social és molt limitada, es mouen en un cercle tancat". Els anys passats al centre "se't queden marcats", explica en Josep, que amb 18 anys ha arribat a un acord amb la seva família acollidora per continuar vivint amb ells. "La mainada està tutelada fins que són majors d'edat, però tu els seguiràs acompanyant quan siguin més grans", explica en Carles.

Agustí Garbarde, president de l'Associació, i la seva dona, Àngels Cros, són de Navata, i en aquests moments tenen acollits una nena i un nen. Són pares d'un noi de disset anys i aquest és el seu cinquè acolliment. "No ho fem per sentir-nos realitzats com a pares, perquè la majoria som acollidors després de ser pares, sinó per fer alguna cosa que està dins de les teves possibilitats per ajudar uns nens", explica.

L'associació, que va quedar oficialment constituïda a principis d'any, està formada per una vintena de famílies i és un punt de trobada per

compartir experiències i ajudar-se mútuament. Un dels seus principals objectius és la divulgació de l'acolliment entre la societat gironina, "perquè tot això és una mica nou i és difícil animar la gent", explica l'Agustí. Però no és l'únic motiu. La unió fa la força, i des de l'associació esperen poder presentar propostes conjuntes i que l'administració tingui en compte la seva experiència per al millor funcionament dels acolliments. Denuncien que, en l'actualitat, "ser família acollidora està penalat fiscalment i no sols tributa la pensió alimentària que es rep de l'administració sinó que no es pot desgravar per tenir infants acollits", expliquen. "Segons Hisenda, això és com un augment de patrimoni, com si ens hagués tocat un concurs de televisió", explica la Rosa.

Casar família i infant

"La finalitat de l'acolliment no és l'adopció", explica el president de l'associació. "El propòsit primer és que el nen torni amb la seva família biològica quan se solucionin els problemes, encara que molts cops és impossible".

Per a les famílies acollidores tot el procés comença amb la validació per part de l'administració. "En el nostre cas, van ser tres o quatre mesos d'entrevistes i visites a domicili", recorda la Rosa. "Qualsevol persona és validable, persones en atur, famílies monoparentals, famílies homosexuals", explica el seu marit. "Es fan uns cursets i un cop l'administració troba que pot casar les dues parts, l'infant i la família, comença el període d'acoplament. El nen és al centre i la família el va a conèixer. Més endavant es fan sortides fora del centre i a poc a poc, el nen ve a casa, primer a passar el dia, després una nit o un cap de setmana".

Les famílies acollidores han de complir el règim de visites que té establert cada nen, per no perdre el contacte amb la seva família biològica. Aquest règim és diferent en cada infant. "En l'adopció tu li dones uns cognoms i es trenquen tots els vincles

Les famílies acollidores de Girona han creat una associació per endegar una tasca de divulgació i tenir més pes davant l'administració.

amb la família biològica", explica en Carles. "Nosaltres els hem de positivitzar la família perquè l'ideal seria que un dia poguessin tornar a casa seva. Tenen dret a aquest contacte, encara que hagin perdut la pàtria potestat".

El seu cas ha estat molt positiu, però són conscients que no tots els acolliments funcionen, "sobretot quan la mainada comença a ser gran", explica en Carles. Però a casa seva, han decidit que el proper menor acollit pot tenir fins a 16 anys "perquè potser és quan més ho necessiten", explica la seva dona.

Els pares acollidors consideren que l'experiència és positiva per als fills biològics. "Aprenen a compartir, a veure que no tothom ha tingut la mateixa sort i a conèixer altres realitats", diu en Carles. I, a banda d'aquest enriquiment mutu, "la satisfacció més gran és veure que ells se'n surten", conclou la Rosa.

En Josep va ser acollit per la Rosa i en Carles. Ara, amb 18 anys, segueix amb la família.